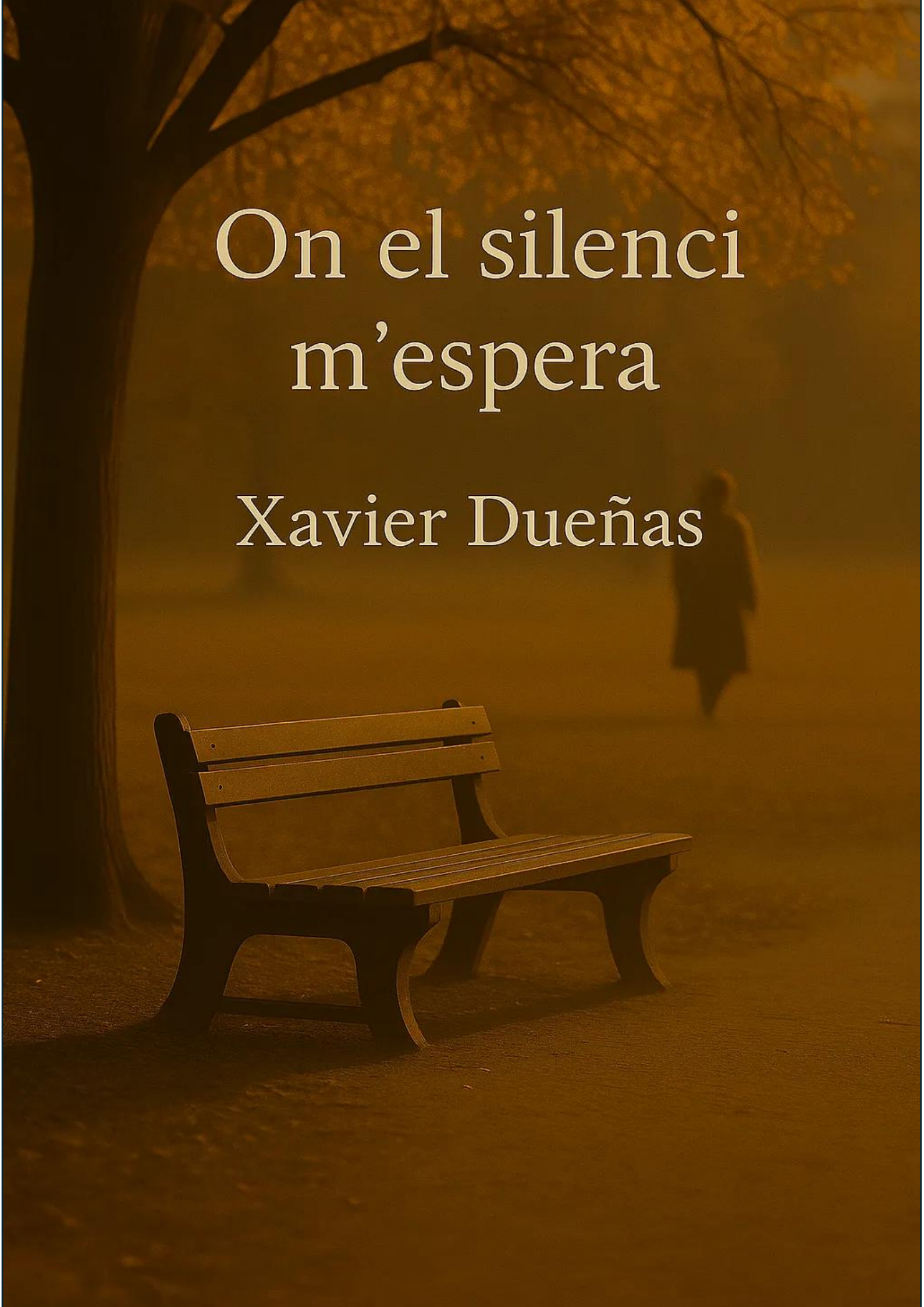

On el silenci m'espera

Xavier Dueñas

Abans de llegir

Hi ha pèrdues que no es criden. Simplement es queden, com una presència callada que canvia la manera com es respira, es camina, es recorda. Aquest relat neix d'una d'aquestes pèrdues. No busca respostes ni consols perfectes, sinó una manera d'estar al món quan ja no s'espera res amb urgència. A través d'una rutina que es converteix en ritual —un banc, un capvespre, un abric que s'arregla tot sol—, la narradora va descobrint que la pau no sempre arriba com una certesa, sinó com una treva humil amb allò que va ser. Una pau imperfecta, sí, però suficient per tornar a casa des de dins..

On el silenci m'espera

Cada tarda, gairebé sense faltar-hi mai, torno al mateix banc del parc. No és una promesa ni una obligació; és simplement una cosa que faig, com qui torna a casa sense anunciar-se, sense pensar-hi gaire, amb aquell gest mecànic que esdevé abric quan els dies pesen més del que una sap dir. A aquella hora, el món sencer sembla contenir la respiració: els arbres murmuren entre ells amb una intimitat antiga, el vent llisca sense pressa entre les branques, i les passes de la gent sonen com ressons que no tenen on quedar-se. És aquell moment del dia en què el silenci parla més fort que qualsevol altra cosa, quan tot sembla a punt de dir alguna cosa important i, tanmateix, calla.

M'assec allà, com cada tarda, al mateix banc on tu solies seure, en aquell racó que ha après a resistir el pas del temps amb una dignitat que m'entendreix.. A vegades, quan el sol cau torçat entre els arbres i les ombres s'allarguen com si busquessin alguna cosa, em sembla veure't arribar, amb aquell caminar teu que sempre va ser una barreja estranya de fatiga i urgència, com si duguessis dins una cita a la qual mai volies arribar ni massa d'hora, ni massa tard.

M'arreglo l'abric amb un gest lent, gairebé inconscient, com si en algun racó remot del meu cos encara esperés que les teves mans apareguessin per ajudar-me, amb aquella poca traça dolça que sempre em feia somriure. Sé que no arribaràs. Ho sé. Però hi ha gestos que una no abandona del tot, perquè en ells queda alguna cosa suspesa, com un fil que encara lliga el que va ser amb el que encara batega. I així em quedo, quieta, sense urgències, com si el temps pogués dilatar-se només una mica, just el necessari per deixar-me sentir-te a prop una vegada més.

Sempre vaig creure que la pau era una cosa que s'assolia quan a fora tot estava en ordre, quan no feia mal res, quan els altres sabien entendre'ns sense necessitat d'explicar-nos gaire. Però el temps —que no cura, però ensenya— em va anar mostrant un altre camí, més incert, més lent, i potser per això, més veritable.

La nostra vida junts va ser una barreja de calidesa i distància, de gestos que abrigaven i silencis que feien mal. Ens vam estimar, d'això no en tinc dubtes, però també ens vam fallar, una vegada i una altra, sense el valor de posar paraules al desencís. Jo vaig callar per por, tu per orgull. I en aquell silenci espès vam deixar abandonades tantes coses: disculpes que mai vam

On el silenci m'espera

dir, preguntes que es van quedar esperant resposta, i alguns “t'estimo” que van morir a la gola sense atrevir-se a travessar l'aire.

De vegades —no moltes, però n'hi ha— m'imagino com hauria estat dir-les. Dir-te-les. I aleshores m'enfado, encara que sigui només per dins. Perquè penso que hauries d'haver insistit, que almenys un dels dos hauria d'haver trencat el silenci. I després ric, perquè sé que estic fent el que sempre vaig fer: retreure't coses sense alçar la veu, com si encara necessités el teu permís per retreure't res. Però l'enuig passa, com tot, i torna la calma. O alguna cosa que se li assembla.

Quan vas marxar, em vaig quedar esperant que passés alguna cosa. Un senyal, una sacsejada, una veu suau que em digués que encara podia parlar amb tu, encara que ja no hi fossis. Però no va passar res. Només un buit que es va fer forat al pit. Al principi va ser angoixa, després tristesa, i més tard... aquesta calma estranya que no sé si és resignació o només una manera de seguir endavant quan no queda cap altra opció.

Avui, asseguda aquí, mentre la llum es desfà entre les fulles i el món sembla oscil·lar entre el final del dia i l'inici d'una nova espera, començo a entendre que la pau no és una cosa que se'ns lliura embolicada en certeses. És una llavor petita, silenciosa, que només germina quan una aprèn a cuidar cap endins, sense exigir a l'altre el que ja no pot donar. No neix del que rebem o perdem, sinó de com decidim mirar allò que ja no hi és.

No et vaig perdonar del tot. Tampoc m'he perdonat a mi mateixa. Però en aquesta manera callada d'habitar el record, en aquest gest diari de venir a seure'm sense expectatives, he començat a sentir que alguna cosa es mou. No és un consol, ni una reparació. És només un espai que s'obre molt lentament per dins, com una esquerdada per on entra una mica d'aire nou.

I en aquest espai, alguna cosa comença —sense pressa, sense fer soroll— a florir. No sé si dir-ne pau. Potser és una altra cosa. Una manera diferent d'estar al món: més atenta, més lenta, més meva. Ja no camino buscant respostes, ni em esforço per arreglar allò que no va tenir remei. Ara simplement sóc. Escolto el que arriba. Agraïxo el que queda.

I encara que les ombres em visiten —perquè ho fan, de tant en tant— ja no m'espanten com abans. He après que no sempre cal foragitar-les; a vegades n'hi ha prou amb oferir-los un seient, com qui ofereix una tassa de te a un vell dolor que ja no vol fer mal, només ser reconegut.

On el silenci m'espera

Potser això és la pau, o almenys una manera tènue i tremolosa d'apropar-s'hi, com qui camina descalç per un sender que ja no fa mal. Hi ha dies —no tots, però alguns— en què respirar no costa tant, en què la solitud no mossega, sinó que s'acomoda al meu costat amb la mansuetud d'una vella companya. I és en aquests dies, quan m'assec aquí i deixo que el banc, l'aire i aquest silenci que abans pesava i ara només xiuxiueja, m'envoltin sense exigir-me respostes, quan començo a entendre que alguna cosa dins meu s'ha mogut. No sé si en puc dir llar —potser és aviat, potser mai ho serà del tot—, però sí que és un lloc on puc tornar sense sentir que he fracassat, sense necessitat de fingir fortalesa, un lloc que em rep sense condicions, com si sabés que he arribat amb el que queda, amb el que sóc.

Drets d'autor

© 2025 Xavier Dueñas

Tots els drets reservats.

Aquest text es pot compartir i circular lliurement sempre que es mantingui íntegre, s'esmenti l'autor i no s'utilitzi amb finalitats comercials.

Per a usos editorials, educatius o d'adaptació, contacta amb l'autor a través de la seva pàgina web.

web: <https://xavierduenas.es>